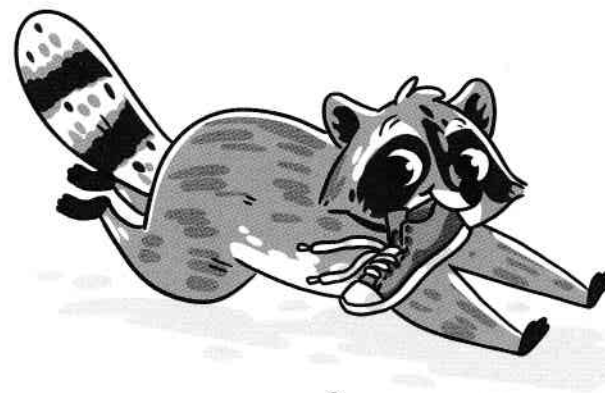

Volumul 3

Ilustrații: Lisa Brenner
Traducere din limba germană:
Ioana-Elisabeta Ursu

Cofinanțat de
Uniunea EuropeanăProiect **LECEM** nr. **101059305**

Cofinanțat de Uniunea Europeană. Punctele de vedere și opiniile exprimate aparțin, însă, exclusiv autorului (autorilor) și nu reflectă neapărat punctele de vedere și opiniile Uniunii Europene sau ale Agenției Executive Europene pentru Educație și Cultură (EACEA). Nici Uniunea Europeană și nici EACEA nu pot fi considerate răspunzătoare pentru acestea.

Titlul ediției originale din limba germană:

Luna Wunderwald. Ein Waschbär in Wohnungsnot
© 2018 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg,
Germany

© 2023, Didactica Publishing House, România
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodușă
sau stocată fără acordul editurii.

Editor: Florentina Ion
Redactor: Alina Perța
Corector: Dorina Lipan
DTP: Mihaela Nicolae

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LUHN, USCH

Luna și pădurea magică / Usch Luhn. – București:
Didactica Publishing House, 2022-
vol.

ISBN 978-606-048-556-8

Vol. 3: Ratonii în căutarea unei case/il.: Lisa Brenner;
trad. din lb. germană: Ioana-Elisabeta Ursu. – 2023. –
ISBN 978-606-048-610-7

I. Brenner, Lisa (il.)

II. Ursu, Ioana-Elisabeta (trad.)

821.112.2
087.5

DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Muntenia Business Center,
etaj 5, 506, sector 4, București
Informații și comenzi: tel.: 021 410.88.18; 021 410.88.14
e-mail: office@edituradph.ro
www.edituradph.ro

Cuprins

1. Cearta veverițelor din pădure	7
2. Hoții de gălbiori în acțiune	22
3. Surpriza Melaniei	32
4. Luna cântă o serenadă	43
5. Doi șoricari pe post de gărzi de corp	54
6. Ghicitoarea lui Hector	65
7. O melodie îl vrăjește pe Julius Jupiter	80
8. În camera secretă	90
9. Zgomote puternice pe acoperișul cabanei	100
10. Planul răutăcios al ciorilor	113
11. Împotriva legilor pădurii	125
12. Atmosferă tensionată la fermă	144

13. Ratoni îngrijorați și o sperietură groaznică	154
14. Furtul flautului fermecat	168
15. Frumusețea prieteniei	180

1.

Cearta veverițelor din pădure

Luna stătea întinsă pe mușchiul moale, în mijlocul pădurii, și privea fericită coroanele copacilor. Era o zi minunată de sfârșit de vară și se simțea ca în paradis. Vacanța era pe terminate. Mai erau trei săptămâni până să înceapă școala. Ce-i drept, familia Silva nu călătorise nicăieri în această vacanță, deoarece domnul Silva de-abia preluase postul de pădurar. Dar, oricum, a pierde timpul prin pădure era cel puțin la fel de interesant ca a merge în vacanță. Mai mult, chiar din primele săptămâni la cabană, Luna deja avusese o grămadă de aventuri palpitante,

interesante și amuzante și nu și-ar fi dorit să-și fi petrecut vacanța altfel.

Lunei îi plăcea cabana în care locuia și îi plăcea și camera ei frumoasă de sub acoperiș. În plus, avea și un mare secret: în dormitorul ei exista o ușiță care dădea spre o cameră misterioasă, pe care Luna o descoperise după ce o bufniță îi încredințase cheia.

Cu ajutorul unui flaut fermecat de aur găsit în acea cameră secretă, Luna putea vorbi cu animalele. Fata păzea instrumentul fermecat ca pe cea mai mare comoară a ei. Uneori, i se părea că totul e un basm. Și-ar fi dorit ca basmul să continue pentru totdeauna.

Doar că, de obicei, în basme, o zână nemulțumită sau un vrăjitor supărat își face

apariția la un moment dat și întoarce totul cu susul în jos.

Asta nu trebuia, în niciun caz, să se întâmple în basmul de vară al Lunei.

Cum stătea întinsă, zări câteva veverițe roșcate care săreau de zor de pe o creangă pe alta și aruncau unele în altele cu conuri de brad și nuci. Joaca lor se transformă, în curând, într-o gălăgie infernală.

— Hei, se poate mai încet? strigă Luna.

Însă veverițele nu-i acordară nicio atenție. În schimb, un con ateriză pe nasul fetei.

— Au! se înfurie Luna. De ajuns!

Scoase flautul din rucsac și îl asamblă. În ultima vreme, ori de câte ori mergea în pădure lua negreșit flautul cu ea. O senzație pe care o simțea în stomac, și despre care nu știa exact când apăruse, îi spunea că ar fi mai bine să fie permanent cu ochii pe flaut.

Luna așeză flautul la gură și hotărî să cânte ceva liniștitor. Poate cântecul le-ar fi făcut pe veverițe să-i acorde atenție. Începu să sufle. Sunetele ieșeau lin din flaut.

În același timp, sunau de parcă se tachinau unele pe altele. Dar avură efect. Veverițele coborâră curioase lângă Luna și făcură un cerc în jurul ei. Luna se opri din cântat.

— Bună! spuse ea rîzînd. Ce s-a întîmplat, de ce vă certați?

Veverițele începură să vorbească toate în același timp, de Luna nu reuși să înțeleagă o iotă din ce ziceau.

Fata își acoperi urechile.

— Stop! Pe rînd, vă rog!

Veverițele o luară de la capăt, vorbind iar una peste cealaltă.

— Hei, strigă Luna pierzîndu-și răbdarea. Pe rînd, am spus!

Ascultă cu atenție și înțelese că cearta era legată de niște provizii furate.

— Am strîns ghinde și nuci foarte gustoase, spuse veverița cea mare.

— Iar eu, ciuperci. Îmi plac la nebunie! interveni o altă veveriță în discuție.

Luna dădu din cap.

— Grozav! Și unde este problema?

Imediat începură din nou toate să se certe.

— Liniște, liniște, liniște! le spuse Luna. Micuțo, îmi poți spune tu care este motivul discuțiilor? întrebă fata, zîbind spre o veveriță mărunțică ce până atunci stătuse sfioasă, ronțăind neliniștită un con.

Veverița o privi pe Luna cu seriozitate.

— Veverițele din brad ne-au șterpelit proviziile! explică ea.

Imediat, cealaltă parte implicată în conflict protestă vehement.

— Minciuni! strigă veverița cea mare, apoi aruncă spre cea mică un con de brad. Ați distrus noul nostru cuib pe care l-am construit cu greu și acum vreți să distrageți atenția de la această josnicie.

Se auziră voci nervoase ici-colo.

— Nu-i adevărat! reacționă
micuța veveriță, tropăind din
lăbuțe. Încă o minciună și... și...

Luă o poziție amenințătoare și,
dintr-odată, nu mai păru atât
de sfioasă.

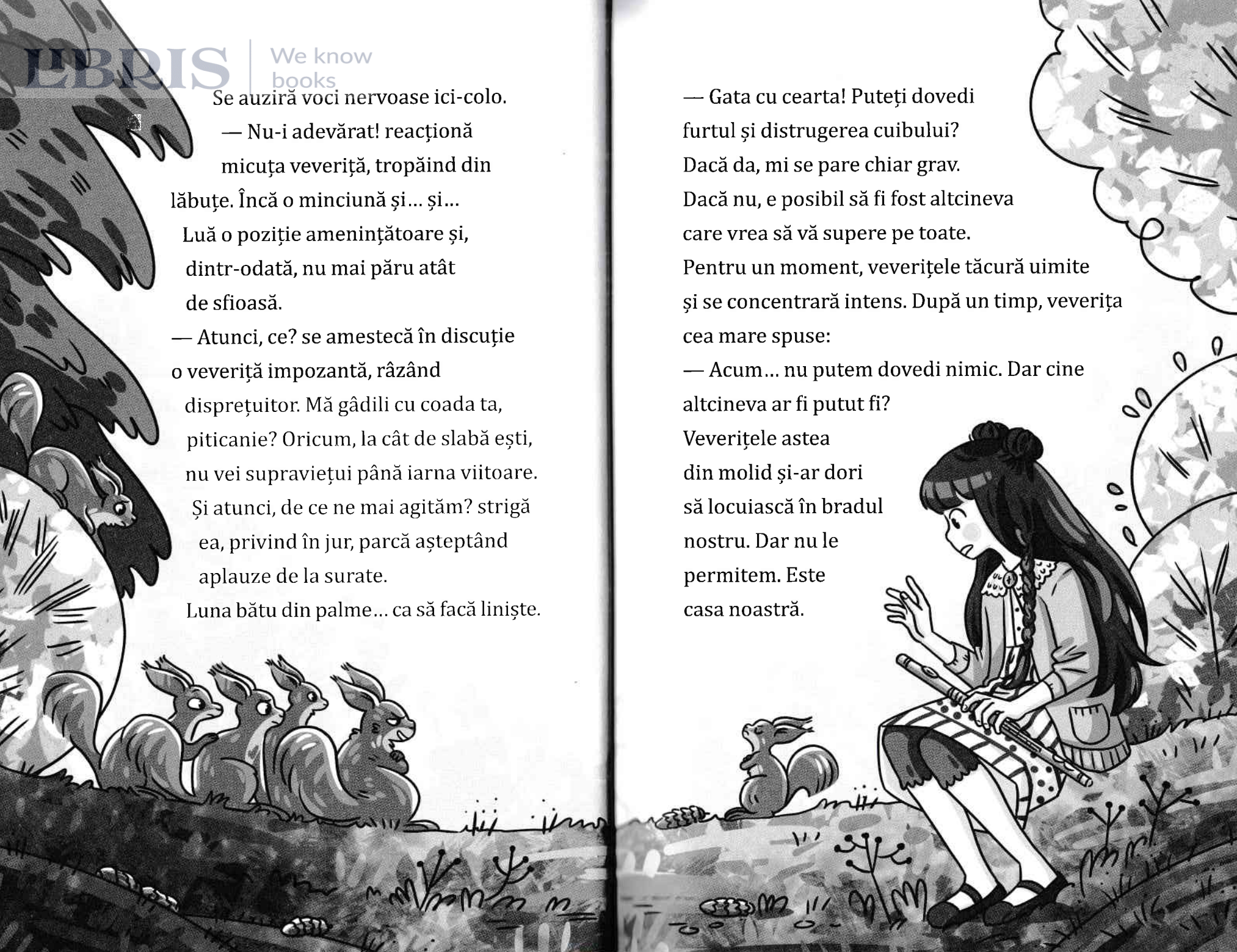
— Atunci, ce? se amestecă în discuție
o veveriță impozantă, râzând
disprețuitor. Mă gâdili cu coada ta,
piticanie? Oricum, la cât de slabă ești,
nu vei supraviețui până iarna viitoare.
Și atunci, de ce ne mai agităm? strigă
ea, privind în jur, parcă așteptând
aplauze de la surate.

Luna bătu din palme... ca să facă liniște.

— Gata cu cearta! Puteți dovedi
furtul și distrugerea cuibului?
Dacă da, mi se pare chiar grav.
Dacă nu, e posibil să fi fost altcineva
care vrea să vă supere pe toate.
Pentru un moment, veverițele tăcură uimite
și se concentrară intens. După un timp, veverița
cea mare spuse:

— Acum... nu putem dovedi nimic. Dar cine
altcineva ar fi putut fi?

Veverițele astea
din molid și-ar dori
să locuiască în bradul
nostru. Dar nu le
permitem. Este
casa noastră.

— Ba chiar deloc, deloc! strigă micuța veveriță, care lăsase toată timiditatea laoparte. Chiar nu vrem să locuim în bradul vostru bătrân. În moli-dul nostru este mult mai plăcut.

Luna suspină.

— Să fac un rezumat: uneia dintre familiile de veverițe i-au fost furate proviziile, celeilalte familii, *cineva* – Luna puse dinadins accentul pe cuvân-tul *cineva* – le-a distrus cuibul cel nou. Deoarece nu sunteți invidioase unele pe altele și ați trăit în pace până acum, trebuie să fie altcineva făptașul. Cineva care vrea fie să vă dezbine, fie să vă supere, sau poate doar se ține de farse. Întrebarea e: ați obser-vat ceva ieșit din comun în ultima vreme?

Veverițele continuau să tacă.

— S-au întâmplat multe, spuse, într-un târziu, veverița mare.

Veverița mică dădu din cap aprobator.

— Mai multe decât de obicei.

Încetul cu încetul, Luna începea să-și piardă răbdarea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Vă rog să vă concentrați.

Așa îi spunea tatăl ei de fiecare dată când începea să povestească ceva pe lângă subiect.

— Coji de ouă, resturi de conuri, bucăți de măr din mărul sălbatic de-acolo. Tot felul de gunoaie..., povesti o veveriță care până atunci nu scosese nicio vorbă.

Luna dădu din cap ca semn că le înțelege.

— Pentru mine sună ca și cum cineva se ține de șotii, spuse ea. Dacă-mi promiteți că nu vă mai certați, voi merge la vulpoiul Hector ca să-i cer părerea. O vulpe observă astfel de chestii. Așadar, îmi promiteți?

Veverițele bătură din cozile lor stufoase drept confirmare.

— Hei, Luna! strigă veverița micuță. Ne mai poți cânta puțin la flaut?

— Desigur! zise Luna râzând.

Duse din nou flautul la buze și începu să sufle în el.

Melodia care se auzea suna ca și cum, prin intermediul ei, Luna ar fi vrut să spună povestea certei. La început, tonurile erau sălbatice și furioase, ca mai apoi să devină moi și mai liniștite și, în cele din urmă, să sune chiar duios pentru spectatorii care ascultau cu atenție.

Când Luna lăsa flautul jos, veverițele deja redeveniseră prietenoase.

— Îmi pare rău, îi spuse veverița mare din brad celei mici din molid.

— Și mie, răspuse aceasta. Dar trebuie să aflăm cine face gunoiul ăsta aici, în pădurea noastră. Și căprioarele s-au plâns de asta.

Luna se încruntă. Abia ce reușise să se bucure puțin de liniștea din pădure, și acum asta!

